

Kinderen op het strand

Bij het inkijken van een album met prentkaarten „Kinderen aan zee” viel het mij op dat men zeker vòòr 1935 nergens kinderen kon aantreffen in badpak. Alle kaarten, en er zijn er heel wat, toonden steeds spelende kinderen, zowel op het strand als langs de waterlijn, die gekleed waren, precies of ze naar een feest gingen. Meestal mooie klederen en een hoedje of pet op hun hoofd om hen tegen de zon te beschermen, dat was toen schering en inslag.

Hier en daar zag men wel eens op een prentkaart een gewone volksjongen met een sjofel vestje en broekje aan. Volkskinderen gingen weinig naar het strand, ze waren er immers niet voor uitgerust. Ze hadden geen strandspeelgoed en hun moeder had zeker geen tijd om met hen naar 't strand te gaan. Dikwijls moesten ze zelfs seizoenwerk aannemen om hun gezin voldoende eten te geven. En de kinderen zelf moesten al vlug meehelpen.

Tussen de twee wereldoorlogen veranderde dit evenwel. De gewone Oostendenaars begonnen naar het strand te komen en een badkostuumetje was vlug gebreed. Het was wel een afzakkend gedoe als je er durfde mee gaan zwemmen.

De zee is toch ook voor alle Oostendenaars dacht ik lang, tot ik eens in 1958 een voordrachtles in de Van Glabbeke-school op de Meiboom hield. Toen ik enkele eenvoudige zaken over Oostende wilde vertellen over o.a. iets ter hoogte van het staketsel en ter hoogte van het Kursaal bleek dat enkele leerlingen mij niet konden volgen. De heer Nolf, onder-

Op het strand rond 1905

Pootjebaden, in groep en gekleed

wijzer, kwam mij vlug vertellen dat er bij de leerlingen van 12 à 13 jaar er nog twee waren

die nog nooit de dijk en de zee gezien hadden. Sindsdien heb ik altijd opgelet bij het vertel-

len en zei ik „Je weet wel waar dit gelegen is... !”

(Omer Vilain)